

Ilja Wechseltmann:

SVAR TIL HENNING JØRGENSEN:

Jeg bliver skeptisk på mine gamle dage. Naturligvis burde man blive glad over, at andre mennesker ofrer så megen energi og tilsyneladende grundighed på, hvad man har skrevet - og den fornemmelse er da også med i min motivation for at svare. End ikke den kendsgerning, at H.J.s anmeldelse nærmest ligner en ombringning ved sværdet, skal få mig til at afholde mig fra at svare eller få mig i skammekrogen, eller hvad nu hensigten med de mange skældsord måtte være. Især ikke da det skal vise sig, at ombringningsinstrumentet i mere end én henseende er lavet af papir. Og det er her min skepsis kommer ind: Jeg har p.g.a. bitter erfaring noget mod papirkrigere. Sidste gang jeg var ude for en "anmeldelse" af et iøvrigt ikke særlig godt forsøg på at rive tøjet af C.Müller/Neusüss' værk om socialstatsillusionen, viste det sig, at anmelderen ved at bruge 17 sider til at kritisere mine 18 med skulle sikre sig en ansættelse i en videnskabelig stilling.

Venstrefløjens paver er såmænd ikke mindre end højrefløjens i dette land.

Jeg må hellere vedføje dette, at jeg ikke mistænker H.J. noget, men en opbyggelig historie fra "klassekampen"s barske virkelighed kan vel aldrig være af vejen?

H.J.'s anmeldelse er udtryk for en ordentlig omend misforstået gennemarbejdelse af min bog. Eksempelvis er min bog blevet anmeldt af Ole Karup Pedersen i "Information" efteråret 1975, og da han foruden at begå nøjagtig samme hovedfejltagelse som H.J. viste sig ikke at fatte en lyd af bogens indhold eller gøre noget forsøg på at bevise, at han havde læst den; da han kort sagt opførte sig som forventeligt af en småborgerlig bladsmører af den uintelligente slags - ja så var der jo ikke i dette tilfælde nogen grund til at forvente sig noget af en debat.

Det er anderledes med H.J. Han deler sin "anmeldelse" op i 3 dele, hvoraf kun den midterste egentlig udgør en anmeldelse af min bog, mens del I og III henholdsvis omhandler udviklingen af venstrefløjens analyse af fagforeningsproblemet hidtil og forslag til "fornyelse" af analyseapparatet i så henseende. Jeg skal i

det følgende forholde mig til alle 3 dele.

I del I forsøger H.J. med nogle fine "kondens" ord at komprimere det meste af venstrefløjsdebatten på området ned til en huskeseddel, som pædagogisk set vel kun kan betjene dem, som kan huske det hele i forvejen, enten det nu er fordi, de har skrevet eller kolporteret en del af debatten selv. Alle andre - ja, selv ambitiøse studenter forstår formentlig ikke at bryde koden, men man kan selvfølgelig håbe, at der vækkes nogen nysgerrighed hos folk. Man kan jo ikke hvergang gentage det hele. - Og, hvis vi skulle begynde med Adam og Eva ...

Ak ja, fremstillingsproblemet er ikke til at kimse af.

Lad os tage et eksempel:

Arbejderne er indbyrdes påtvunget et latent konkurrenceforhold al den stund, der ligger nødvendigheden i at opretholde livet og fastholde arbejdslevnen i sælgbar stand. Kun gennem en organisatorisk sammenslutning af lønarbejderne får disse mulighed for at tage interessesammenstødene med kapitalen mere effektivt op, idet arbejderens primære magtbase ligger i deres kvantitative styrke, der potenseres gennem den - principielle - indbyrdes konkurrenceeliminering i fagforeningsinstitutionerne,

skriver H.J., og begår i samme øjeblik 3 brølere:

1) Han tillægger denne sociale indsigt Redaktionskollektiv Gewerkschaften's arbejde, hvilket er løgn. Den samme indsigt kolporterede vi andre for 5-8 år siden. 2) Han demonstrerer sit ukendskab til vores og RG.s kilde, som er Marx. (Hvilken forbrydelse på venstrefløjen!) Foruden at det er de almindelige historiske erfaringer, som er kendt selv for genuine borgerlige videnskabsmænd og 3) Han udtrykker sig i et Kraft - durch - Freude sprog, så det må være for, at vi skal smile.

Jeg skal ikke udstrække mit offer på pinebænken, men i al fredsommelighed nøjes med at fastslå, at trods alle sproglige tåbeligheder, mærkelig selektion af debatten m.v. så er H.J.s konklusion på afsnit I vigtig:

..."Fagforeningsorganiseringen er sat af kapitalforholdet på den måde, at lønarbejderorganiseringen sker på basis af og dermed "affirmerende" det kapitalistiske samfunds reproduktionslogik.

De samfundskonkrete betingelser for og selve den fagforeningsmæssige ageren kan der imidlertid ikke siges noget alment om - her undgår man ikke den konkrete historiske oparbejdning".

Og jeg er enig i den første halvdel om kapitalforholdet og

har modbevist den 2. halvdel af konklusionen med min bog, som vistnok - selvom H.J. vil benægte det - er en såkaldt historisk oparbejdning (?). Den er i hvert fald et forsøg på historisk dokumentation.

Del II. Jeg forstår ikke H.J.s indledende betragtninger om karakteren af min "problemstilling". Jeg undersøger nogle hypoteser, som jeg i bearbejdet stand har arvet fra andre socialvidenskabsmænd, og som jeg har forsøgt at sætte ind i en videregående teoretisk, filosofisk sammenhæng. Hvis H.J. dernæst ikke kan forstå min "operationelle ramme", skal jeg bistå ham således: Læs s. 67-69 igen, sammenhold dette stykke med konklusionerne til de følgende kapitler, hvor der diskuteres nøjere, hvorledes hver enkelt del af rammen er belyst.

(Belyst og illustreret er det samme - et letkøbt forsøg fra min side på at vise pli. Jeg ville ikke så gerne hænges op på at have dokumenteret, bevist og sådan noget, fordi jeg ikke selv syntes, at mit arbejde var omfattende nok til at slå sig op på at kunne bevise, dokumentere etc. Altså: belyst, illustreret. Det er en fejl).

Hvad mener H.J. med, at I.W. med "Empiri" forstår rå data? Grunden til H.J.s konfusion over mine 2 indledende kapitler må være, at han ikke har forstået, at kapitel 2. skal være en marxistisk kritik af de gennemgåede teorielementer hos Weber (Kapitel I). Når en så intelligent læser, som H.J. åbenbart er, ikke kan fatte dette, må jeg med beklagelse indse, at jeg i det mindste godt kunne have uddybet kapiteloverskriften på kapitel 2. Undskyld. Jeg flygter bevidst fra den følgende diskussion om staten, fordi den er for kompliceret og udstrakt for nærværende replik. - Men tager den gerne op ved anden lejlighed. Jeg vil dog sige, at jeg synes, at H.J. spilder plads i sin anmeldelse ved en desavouerende gennemgang af, hvad jeg faktisk skriver.

Nu kommer så festens clou.

Da H.J. åbenbart ikke kender anden visdom i denne sammenhæng end, "tyv tror hver mand stjæler" skriver han:

"Man ville ... "forvente, at W. gik "redeligt" igang med (test)arbejdet, hvilket man dog ikke behøver at læse ret mange af bogens afsnit for at blive overbevist om, slet ikke er tilfældet. En sådan redelighedsintention ligger ikke bag, tværtimod: Det fremdragne materiale (og hvilket) tje-

ner alene som illustration til W.s forrædertese, som underlag for en (moralisk) fordømmelse af LOs ledelse".

Det er simpelthen ærgerligt, at H.J. forfalder til sådan noget. 1) Fordi hele resten af hans anmeldelse bæres oppe af denne præmis/aprioriske misforståelse. 2) Hvad kan det overhovedet nytte at gøre forsøg på en videnskabelig analyse, når selv en intelligent læser kan få sig selv til sådan noget pjat?

Vi gjorde det klart bl.a. i "Fagforsteningen", at det var en strukturel determination, som udgjorde underlaget for en tilsyneladende forræderisk adfærd hos lederne.

Vi sagde populært, at Thomas Nielsen ikke var hverken dummere eller mere svinagtig end nogen anden. Han er/var tvunget til at handle som han gjorde/gør af omstændigheder, der er stærkere end ham selv. Og det ville enhver på hans post blive nødt til.

Synk i knæ H.J. og indrøm, at du har dummet dig, så det gør ondt. Det drejer sig altså ikke om, at fagforeningstoppen er forræderisk, svinagtig, skal skiftes ud, eller hvad ved jeg.

Hele min bog indtil del III er et forsøg på på organisationsstrukturelt niveau at angive årsagen til, at LO som sådan handler, som LO gør.

Det næste trin i bogen er at angive de teoretiske, filosofiske rammer for at nå ud over det organisationsstrukturelle niveau og frem til et sandt materialistisk. Men dette indeholder - hvilket benægtes af RG og andre paver - også det organisationsstrukturelle. Ellers er vi reducerede til amputerede normal-kapitallogikere. Forsøgene gøres for den filosofiske side af sagen først og fremmest i bogens første dele. I III del forsøges en kolportage af RGs resultater, som diskuteres og sammenstilles med mine egne arbejdsmetoder og analyseresultater.

Hvorvidt erobringen af et sandt materialistisk udgangspunkt er gjort af RG eller ej, vil jeg have lov til at betivle; det gjorde jeg også, dengang jeg optog referatet af RGs analyse i min bog. I hvert fald har jeg ved nøjere gennemlæsning af materialet fra RG fundet adskillige ombytninger mellem årsag og virkning, mellem fagforeningsfunktioner under høj- og lavkonjunktur m.v. Altsammen noget som tyder på, at fornuften hos RG-folkene er begrænset.

Alt dette vil jeg imidlertid gerne gå nøjere ind på i en

artikel, som jeg har tænkt mig at skrive til afsløring af de nuværende Kurasjefolks almindelige degeneration og politiske tåbelighed. Disse betragtninger får derfor her nøjes med en status af postulatorisk karakter.

Men for H.J.s vedkommende er det klart, at med hans aprioriske stempning af mig som tilhænger af forrædertesens, må min sammensyning af RG-teksterne og mine egne undersøgelser føre til et højspændt raseri, der giver sig udslag i sådanne artigheder som "uhørt frækhed", "organisatorisk og endog personel opløsning af problemet", etc.

Tak for diagnosen. Jeg har det ellers godt og håber da, at H.J. kommer sig af sin kolik.

Men som medicin var det måske anbefalelsesværdigt at stige ned fra de akademiske attituder.

Del III. Her tager H.J. i virkeligheden fat på ærinder, som går ud over anmeldelsen. Han har en række rigtige og nogle forkerte betragtninger samlet om en vurdering af fagbevægelsens rolle netop nu. Han lægger op til konjunkturanalyseafhængige ræsonnementer og opnår derved for mig præcis at begå de samme fejltagelser, som jeg mener, at RG begår.

Populært sagt mener jeg, at de historiske erfaringer - og ikke hvad der måtte foregå i akademikerhjerner i retning af det modsatte - viser, at fagbevægelsen reelt aldrig har været så truet som under højkonjunktursens sidste år fra 1968 - 1971/72 på grund af vildstrejkebølgerne. Og at fagbevægelsens sande funktioner som forsvar for arbejdernes forsøg på at fastholde prisen ved salget af deres arbejdskraft kommer frem i krisen, således som bl.a. de defensive aktioner omkring organisationsfrihed - tvang har vist siden ca. 1974.

Alt dette er i virkeligheden banalt; selv borgerlige politikere og økonomer kan indse det. Men jeg må dog afslutningsvis sige, at jeg er en smule imponeret over den koncentration af aggresioner og misforståelser og perfidier, som lige som en kaskade afslutter et festfyrværkeri og samtidig H.J.s anmeldelse.

Med venlig hilsen

Ilja Wechseltmann

3/3-76.